

derfor blot ønske, naar vi om kort Tid blive stillede paa en alvorlig Prøve overfor Spørgsmaalet om Afgjørelsen af vort Forsvarsvæsen, at det ærede Medlems Meninger tillade ham at være ligesaa ivrig og virksom en Støtte for Krigsministeren, som han er i dette Tilfælde. Jeg skal udtale, at den Opfattelse, jeg ibrigt har af den Stilling, som Krigsministeren har indtaget overfor Behandlingen af Forhold og Spørgsmaal her i Thinget, skal blive fuldstændig underordnet Sagen, og det ærede Medlem skal, hvis han alvorligt og virksomt støtter Krigsministeren, ogsaa faae min Anerkendelse, selv om han maaske ikke bryder sig meget om den. Hermed har jeg sagt, hvad jeg foreløbig troede at have at sige i dette Spørgsmaal.

Tauber: Det ærede Medlem, som nu satte sig, har fuldstændig Ret i, at det er af temmelig forskellige Grunde, at han paa den ene Side og paa den anden Side jeg og de Medlemmer, som nærmest slutte sig til mig, ere gaaede sammen i denne Sag. Jeg maa give det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) Ret i, at den meget ærede Krigsminister skal betænke sig 2 Gange paa at tage til Indtægt, hvad jeg yttrede igaar. Det vil sikkert ikke vise sig, dersom den ærede Krigsminister kommer med et Forslag til Udvidelse af Kjøbenhavns Spøbefæstning, at jeg da følger ham. Hvad jeg dertimod har udtalt og fremdeles mener, er, at det Allerdaarligste, man kan gjøre, naar man endelig er nødt til at gaa til, hvad jeg meget misbilliger, en Udvidelse af Kjøbenhavns Spøbefæstning, er at foretage en saadan Udvidelse af Spøbefæstningen, at den vil komme til at svare til den, vi hode Engländerne i 1807, og det er Tilfældet med den Linie, her drages. Den vil ligge saa nær ved Byen og yde saa ringe Beskyttelse, at den vil hidløkke Fjendens Krigsskibe ihædetfor at beskytte Byen imod den. Det er fra det Synspunkt betragtet, at jeg siger, at Stubbefortet er bedre end det ny Kalkbrænderifort eller Batteri. Jeg skal ikke strides med den ærede Minister, om man skal kalde det et Fort eller et Batteri, og jeg skal heller ikke strides med den ærede Krigsminister, om det er en Ojenbevilling eller ikke er en Ojenbevilling. Den ærede Minister har ikke lagt videre Bægt derpaa, og vi lagde heller ikke nogen videre Bægt derpaa, da den ærede Minister forlangte Bevilling; men jeg maa dog bestride, at det er en Ojenbevilling; thi det er til noget Andet og noget ganske Nytt, nemlig til et Fort, som der aldeles ikke har været tænkt paa, som der aldeles ikke har været talt om, og som der aldeles ikke har været forlangt Penge til, dengang de 6 Kanoner bleve bevilgede ifjor. Naar nu den ærede Krigsminister tilligemed det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der jo i

denne Sag som saa ofte i den senere Tid er optraadt som hans ihærdige Forsvarer, lægge særlig Bægt paa, at der i denne Sag er foretaget en Transaktion, med hvilken baade Krigsministeriet og Indenrigsministeriet hver fra sin Side kunne være meget vel tjente, maa jeg for det Første yttre nogen Tvivl om, hvorvidt de i Virkeligheden kunne være tjente dermed, men det er endda ikke Hovedpunktet for mig. Hovedpunktet er, hvorvidt den 3die Faktor, som der er i denne Sag foruden Krigsministeriet og Indenrigsministeriet, kan være tjent dermed, og hvorvidt derved konstitutionelle Kræv i den Henseende ere blevene tilfredsstillende. Denne 3die Faktor er Statskassen og Bevillingsmyndigheden. Jeg skal imidlertid først skjænte de Bemærkninger, som ere fremkomne angaaende det Fordelagtige for Krigsministeriet og Indenrigsministeriet, nogle Ord. Hvorvidt hele denne Foranstaltning er fordelagtig for Krigsministeriet, beror paa, om Krigsministeriet gaar ud fra den Forudsætning, at, naar det ikke selv skaffede sig Penge, fik det ingen. Ja, hvis Krigsministeriet vil gaa ud fra det, kan det nok være, at det fra et rent krigsministerielt Synspunkt kan anses for at være fordelagtigt, men jeg tror dog, at Krigsministeriet har haft i denne Sag et Vaaben i sin Haand, som det ved tidligere Leilighed har brugt med stort Eftertryk, og som det ved denne Leilighed maaske havde kunnet faae noget Mere for, end det har faaet. Det er de meget betydelige Grunde, som der her er Tale om ere afstaaede i den omhandlede Kontrakt. Det er vel Grunde, som ikke egne sig for Dieblisset til Brug, før de ere forvandlede til Land, men efter den Plads, hvorpaa de ligge, have de en meget betydelig Værdi, og det er vel bekendt, med hvilken Omhu Krigsministeriet saavel som Marineministeriet til enhver Tid holde paa, at de Grunde, de Bygninger, overhovedet de Eiendomme, de thinglige Rettigheder, de besidde, ikke skulle afhændes paa nogenjomhelst Maade, uden at det paagældende Ministerium eller i alt Fald Militærvæsenet faar en bestemt Erstatning derfor, svarende dertil. Det turde da være et Spørgsmaal, om Krigsministeriet i Virkeligheden har faaet den Erstatning derfor, som disse Grunde virkelig ere værd, naar man vil se det fra et rent krigsministerielt Standpunkt. Hvad Indenrigsministeriet angaar, da gjorde det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds meget interessante Betragtninger gjældende. Han fremhævede, at Indenrigsministeriet jo havde vundet herved, at disse omhandlede Spøgrunde kunne komme til Disposition for en Udvidelse af Kjøbenhavns Havn, og han bemærkede i saa Henseende, at det jo var en Sag af største Betydning for Staten, at en saadan Udvidelse kunde finde Sted, baade paa Grund af Kjøbenhavns Betydning for Staten som en stor Stad, som en Hovedstad, og tillige fordi, som han bemærkede, at Kjøbenhavns Havn jo i Virke-